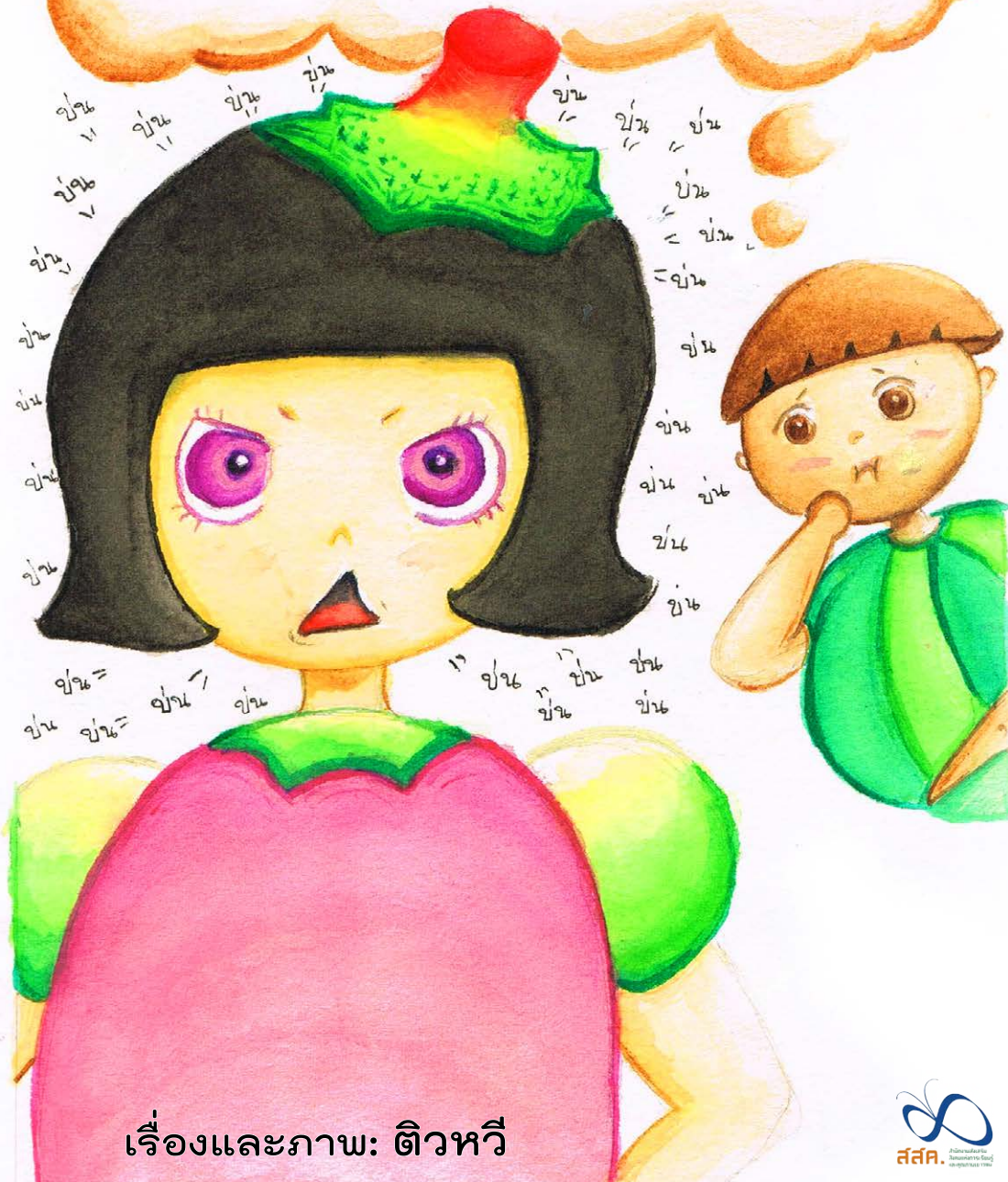

ทำไมแม่จ๋าชอบบ่นจังนะ

เรื่องและภาพ: ทิวหวี

ทำไมแม่จ๋าชอบบ่นจังนะ

แม่จ๋าของผมซึ่บ่นที่สุดเลย

เล่นตากฝนอีกแล้ว เดี่ยวก็เป็นหวัดหรือ

ไม่ว่าผมจะทำอะไร

เสื้อผ้าก็เลอะเทอะ แม่ซักเหนื่อยนะ!

แม่จ๋าก็เอาแต่ บ่น บ่น บ่น

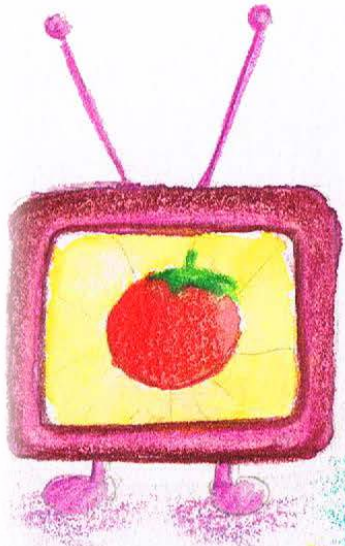

บ่น บ่น บ่น

ทำไมกินเลอะเทอะจังเลยนะ

บ้านสกปรกหมดแล้วเห็นไหม

ค่อยๆ เคี้ยว เคี้ยวขนมติดคอ

บ่น

บ่น

อย่าขโมยของคนอื่นนะ

มันไม่ดี

บ่น

บ่น

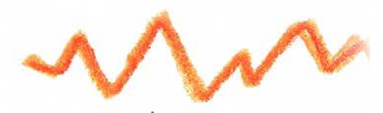
บ่น

บ่น

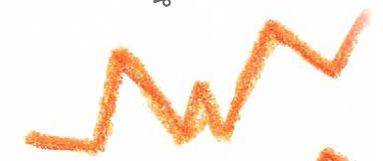

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

ไม่ทำการบ้านระวังครูลงโทษนะ

บ่น

อย่าเล่นแบบนี้อีกนะ!

บ่น

บ่น

ทำไมถึงเล่นเครื่องสำอางแม่

เดี๋ยวผิวกี่ขึ้นหกรอก

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

บ่น

เดี๋ยวก็ดู เดี่ยวก็ห้าม เดี่ยวก็ว่า เดี่ยวก็บ่น

ผมทนไม่ไหวแล้วนะ!

เลิก บ่น ได้ แล้ว ครับ !!!

หลังจากวันนั้น.....
แม่จำก็ไม่พูดอะไรอีกเลย

.

.

ไม่ดู
ไม่ห้าม
ไม่ว่า
ไม่บ่น

.

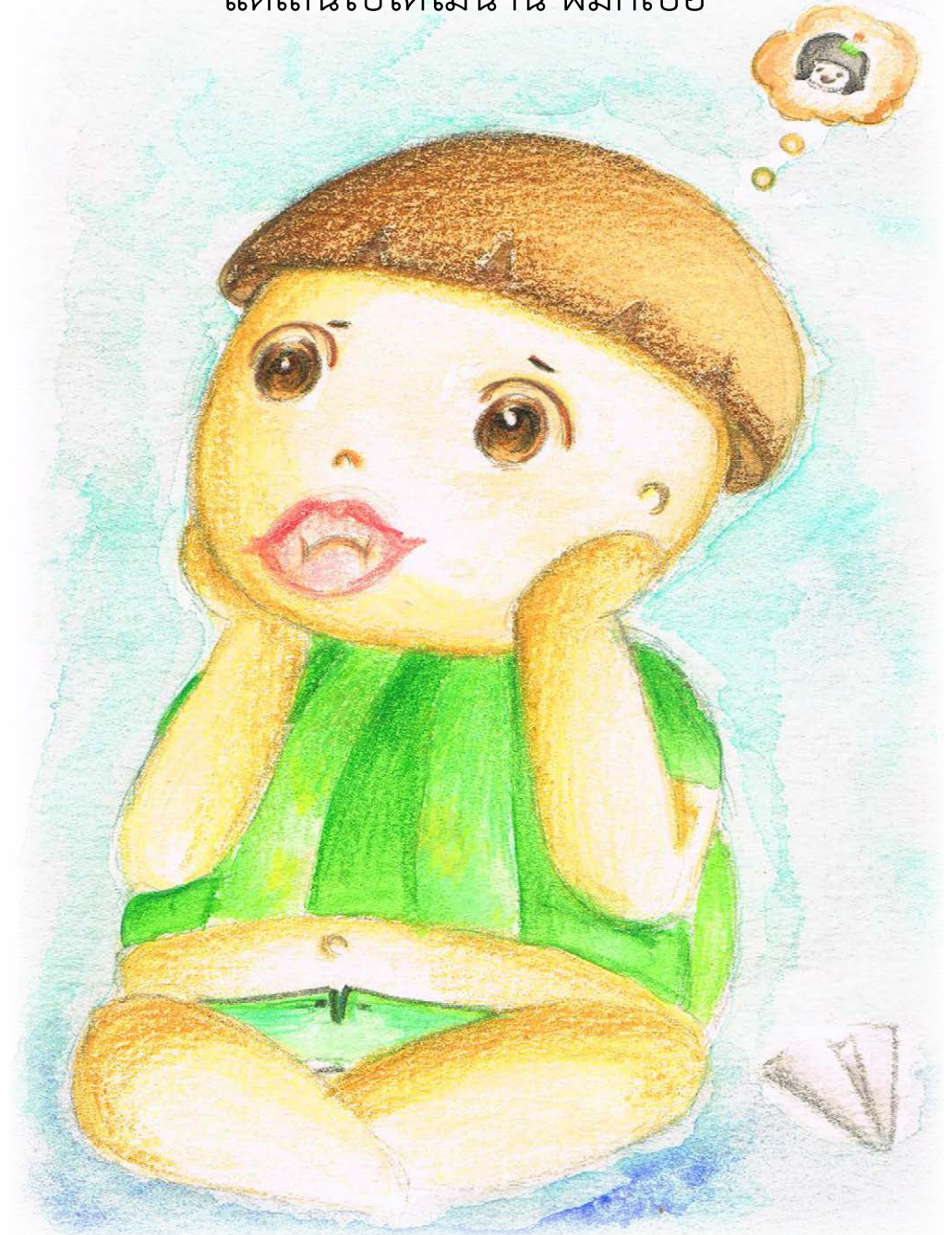
.

ไม่เลยแม้แต่คำเดียว

ผมจึงวิ่งเล่นสนุกเต็มที่ เย้ เย้ เย้
(ก็แม่จำไม่บ่นแล้วนี่นา)

แต่เล่นไปได้ไม่นาน ผมก็เบื่อ

ผมมาคิดดูอีกที

ที่แม่จำบ่นก็เพราะ...

แม่จำเป็นห่วงผมนี่นา

ไม่ทำการบ้านระวังครูลงโทษนะ

อย่าขโมยของคนอื่นนะ มันไม่ดี

ค่อยๆ เคี้ยว เคี้ยวขนมติดคอ

อย่าเล่นแบบนี้อีกนะ

เล่นตากลมอีกแล้ว เดี่ยวก็เป็นหวัดหอรอก

ผมอยากขอโทษแม่จ๋าเลย

แม่จ๋า !

ผมขอโทษครับ ต่อไปผมจะไม่ดื้ออีกแล้ว
แม่จำหายโกรธนะ

“สัญญากับแม่จำแล้วนะ”

“ครับ”

“จริงนะ”

“จริงครับ”

“จริงๆ นะ”

“จริงๆ ครับ”

“ผมรักแม่จ๋าครับ”

“แม่จ๋าก็รักลูกจ้ะ”

